

Имената и отличителнитѣ белези на 25-тѣ души, съ които бѣхме дошли отсрѣща, бѣха записани въ тетрадката, а имената на свищовлиитѣ щѣхъ да запиша на Балкана. По тая причина не зная и имената на позечето отъ тѣхъ. При насъ тѣ се назоваха съ турски имена. Него день и презъ нощъта останахме въ казаната кория. Бѣше понеделникъ вечеръта. Бачо отъ Зимничъ, безъ оржие, като слѣзне долу да пие вода, бѣ нападнатъ отъ трима турци и двама черкези, които били тамъ съ добитѣка си. Тотю се разсърди, спуснахме се всички, заловихме ги и, следъ като ги вързахме, набихме ги съ тояги, следъ което Георги Арнаутина (Велезлията) и Иованъ (Петровичъ отъ Черна гора) убиха дветѣ турчета; Мано отъ Казанлъкъ уби единъ черкезинъ; сърбинътъ Миланъ (Ляпчовичъ) и той уби другиятъ черкезинъ, а Кабакчи Петре (Петъръ Кабакчиевъ отъ Свищовъ) уби другото турче. Оттамъ заминахме и една нощъ лежахме въ една нива съ рѣжъ. На следния день се отправихме къмъ Асѣмъ Неди и влѣзохме въ едни храсталаци. Вечеръта, макаръ и да изпратихме четирма другари въ с. Лесичери да взематъ хлѣбъ, вино и ракия, обаче нито тѣ се върнаха, нито пѣкъ храна ни изпратиха. Нея вечеръ легнахме гладни. На другия день въ 4 часа, бакалинътъ Ангелъ (Петровъ) отъ сѣщото село ни донесе малко ракия и малко вино и ни покани всички